

VERSLISTA

verslista@googlegroups.com

GONDOLATOK KÉPZŐMŰVÉSZETI ALKOTÁSOKRA 02.

Munkácsy Mihály: Testvérek / Az első könnyek - Ne sírj! /

A Verslista kiadványa PDF-ben – 2017

Dobrosi Andrea: Százszorszép

A naplóból tudom,
így,
hogy rendet raktam
a hátsó polcomon.

Láttad,
szememből a könny
majd' kiáradt,
ott,
a mandulafa alatt.

Tessék,
neked adom a virágom -
mondtad;
megéltél már hét tavaszt,
nekem hatszor jött a május.

Felnéztem rád,
olyan voltál,
mint egy csillagárus,
ki az égről a fényt hozza el,
úgy szeret,
s elhatároztam,
én is jó testvér leszek.

Csak hát
a százszorszép a kertben...
kellett,
mint éhezőnek a falat,
hát sírni kezdtem.

Te észrevetted,
ahogy rajtam átsuhant a bánat,
tudtad,
örülnék a virágnak.

Ma ugyanúgy
könnyes szemmel nézem
a fehér szirmokon hantod felett
a méheket,
visszaadom százszorszéped akkor is,
ha meg nem köszönheted.

Holécziné Tóth Zsuzsa: Lányok a vásznon

Rita csinos fekete miniruhájában, vállára vetett púderrózsaszínű stólával állt a kiállítóterem közepén, és éppen Munkácsy Mihály „Az első könnyek” című, 95x70-es méretű pasztellképének keletkezési körülményeit ismertette:

„Munkácsy nyaranta szeretett esettanulmányokat készíteni a Luxemburg területén lévő colpachi kastély kertjében, mely kastély a hozzá tartozó romantikus kerttel a felesége örökségképpen került a család birtokába. A kastélyban jól berendezett műterem állt a rendelkezésére, de ő szép időben szívesebben keresett témát a csodás parkban. Számos tájképén ismerhető fel a Colpachba vezető út, a kastélypark bejárata, a terebélyes tölgyek, vagy a parkra nyíló télikert álomszerű hangulata. Akkor is ide vonult vissza, amikor a Pesten épülő új országház felsőházi tanácstermébe szánt hatalmas kompozíció vázlatát készítette. Ennek előkészítése során számos szép tájkép is született – mintegy gyakorlása a fényben fürdő felületek világos megjelenítésének.

Valószínű, hogy e munka során látta meg a napsütötte tisztáson a színes ruhát viselő kislányokat. A gyermekalakok mögött sötét kontrasztként húzódik meg a fonott kerítés, és emelkedik a világos égbolt elé a colpachi templom sziluettje. Az elesett társát vigasztaló kislány motí-

vumát Munkácsy egészen biztosan a való életből merítette, és ennek első ábrázolása ez a festmény, melyet most a Kieselbach Aukciósház 12 millió forintért bocsát árverésre."

Miután befejezte a tájékoztatást, oldal lépett - mintegy teret engedve a festmény iránt érdeklődőknek - bízva abban, hogy előadásával kedvet csinált egy potenciális vevőnek a festmény megvásárlásához. Szerette ezt a munkát, amelyre akkor bukkant, amikor a válása után vidékről Pestre költözött. A csinos és elegáns hölgy közel járt a negyvenhez, túl egy rossz házasságon: 5 év együtt járás után házasodott össze a falubéli néhány értelmiségi férfi egyikével, ami egy olyan kis nyírségi faluban, mint az övék volt, nem jelentett nagy választékot. Másfél évvel később azt tapasztalta, férje egyre többet ivott, míg egy átmulatott éjszaka után elébe állt, hogy amikor a Balatonon volt továbbképzésen, ott összejött egy kétgyerekes elvált asszonnyal, aki most gyereket vár tőle, és hogy ő hónapok óta azért iszik, mert nem tudja, hogyan mondja meg ezt Ritának. „Én Téged szeretlek, de a mi gyerekünknek apa kell” - magyarázta végül zavarodottan.

Rita nem omlott össze. Elköltözött a faluból, ahol a Művészetek Házában vezető beosztásban dolgozott. „Engem ne sajnáljanak, nekem ne mondogassák a falubeli öregasszonyok, hogy „jaj istenem, pedig olyan szép pár voltatok”, meg ne sugdossák, hogy amikor még csak együtt jártunk, akkor is voltak nőügyei: legalább amit szépnek hittem, azt ne vegyék el tőlem” - mondta egyszer a barátnőjének.

Azt is szokta mondani: én nem akkor sírtam, amikor elhagytak, hanem amikor kijöttünk a válóperről: olyan döbbenetes volt, hogy azt az esküvőt, amit szegény szüleink másfél évig szerveztek, egy bíró szenttelen arccal húsz perc alatt felbontotta.

Az asszonynak a válás óriási kudarc volt, hiszen korábbi betegsége miatt rengeteget küzdött azért, hogy közös gyerekük szülessen, és mire a műtéteken túlvolt, a férje elhagyta. Ritáról ugyanis 27 évesen derült ki, hogy se méhe, se méhnyaka, sem pedig hüvelye nincsen, miközben petefészke és a külső nemi szervei megvoltak. A lánynak egy osztrák kórházban operáció útján hoztak létre vaginát, hogy szexuális életet tudjon élni, és mivel működő petefészkei voltak, azzal biztatták, hogy bér-

anya segítségével még lehet saját gyereke. A műtét óta kb. 10 év telt el, amikor Rita azt olvasta, hogy egy stockholmi kórházban már végeznek méhbeültetést is, reménykedni kezdett, hogy esetleg ezzel megoldódna az ő gondja, és saját gyermeket szülhetne, de nagy kérdés, hogy kinek? Néhány keserves próbálkozása volt a párkapcsolattal, és időnként elég reményvesztett lett, de végül is úgy gondolta, előbb megtudja, van-e esélye nem svéd állampolgárként részt venni a kísérleti programban, illetve derüljön ki, hogy egyáltalán alkalmas-e erre a beavatkozásra.

Kezelőorvosa segítségével végül fel tudta venni a kapcsolatot a göteborgi klinikával, ahol tájékoztatták a beavatkozás veszélyeiről, sikerének esélyeiről - és természetesen az árról is. Másfél éven át gyűjtötte a pénzt, miközben az orvosa is igyekezett egy alapítványon keresztül pénzt szerezni neki, mert számára egy ilyen sikeres műtét hírnevet hozhatott volna. A pénz azonban még így is kevésnek bizonyult, ezért kölcsönt is vett fel, de a műtétet végül sikeresen végrehajtották. Most már csak a megfelelő partnert kellene megtalálni!

Ahogy az évek teltek, egyre elkeseredettebben keresett egy olyan társat, aki mellett szülhet egy gyereket. Mostanra túl volt már „vakrandin”, főzős találkán, csapatépítő tréning kapcsán átmulatott éjszakán, és jó néhány egyéjszakai kalandon, de egyelőre nem túl nagy sikerrel. A barátnői ugyan mondogatták, hogy „Az nem létezik, hogy ott a galériában, ahová annyi gazdag pasi jár, ne találj magadnak valakit.” Ez jutott most eszébe, ahogy végignézett az érdeklődőkön, és kis híján elnevette magát: azon a két hetven év körüli vén kakadun kívül, akik a sarokban állva méregették őt a festmények helyett, jóformán egyetlen valamirevaló férfit sem látott a teremben. Már éppen készült átmenni a következő terembe, ahol egy újabb Munkácsy-festményt, a „Leánykát” kellett ismertetnie, amikor nyílt a kiállítóterem ajtaja, és egy magas, világos vászonöltönyt viselő férfi lépett be barátjával, Ágostonnal, akit Rita a galéria titkárságáról ismert. A két férfi lassan körbejárt a teremben, megálltak a síró kislány és az őt vigasztaló testvér portréjánál, majd amikor Rita rászánta magát, hogy folytassa a bemutatót, követték őt a másik terembe, és meghallgatták az előadását.

Amíg beszélt, arra gondolt, ha végez a tárlatvezetéssel, közelebb megy Ágostonékhoz, hátha alkalma adódik bemutatkozni a jóképű idegennek, de még mielőtt erre sor kerülhetett volna, egy kövér, vörös hajú hölgy szólította meg, kérte, hogy további részleteket mondjon az előző teremben látott síró leánykát ábrázoló képről - és mire végzett, a két férfi már távozott.

Kis sóhajjal vette tudomásul, hogy „erről megint lemaradt”, de aztán a sors másként rendelkezett: két hét múlva Ágoston megkérte, hogy kíséresse el egy lakásavatóra:

- A múltkor a Munkácsy-aukción bent voltam Nálad Arnolddal, tudod, azzal a dobossal az Arnold Dixileandból. Holnapután lesz az új lakásán egy buli, nem akarok egyedül menni... nem kell sokáig maradni, ha nem akarsz, de semmi kedvem egy csomó örült zenész között egyedül szambázn.

- Oké, elmehetek, úgymint ritkán mozdulok ki otthonról mostanában.

Rita megörült a lehetőségnek, mert nem volt túl sok barátja a városban, ezért szívesen kísérette el a kollégáját Kelenvölgybe. Soha életében nem járt még erre, nézegette a takaros kis sorházakat, melyek kis előkerttel és egy nagyobb hátsó kerttel is rendelkeztek, és magában kicsit szomorúan jegyezte meg, hogy valószínűleg soha életében nem fog ilyen helyen lakni. A házba lépve kellemes meglepetés érte: Arnold otthona ízléses, szép régi bútorokkal és festményekkel berendezett, teljes ellentétben a modern sorház külső megjelenésével. A házban egyedül a konyha volt modern, felszerelve minden fontosabb géppel. Látszott, hogy a lakás tulajdonosa egyedül él, és valószínűleg szeret főzni, mert a gépek nem voltak „vadi újak”, viszont praktikus használati eszköznek látszottak.

A férfi dobos volt, egy Európa szerte ismert zenekar vezetője, aki az együttessel folyamatosan járta a világot. Legtöbbször már év elején tudták az egész éves fellépéseik időpontját, ehhez igazodva tanított egy zeneiskolában, tehát amikor épp nem utazott, a tanítványjaival volt elfoglalva. Bár élvezte azt a bohém életet, ami a zenélés velejárója, néha már aggasztotta, hogy a folyamatos turnézás, próbák, éjszakába nyúló fellépések miatt nagyon nehéz normális párkapcsolatot építeni.

Egyelőre még fiatalnak érezte magát, és így az alkalmi, egyéjszakás kalandok számára tökéletesen megfeleltek, de tudta: az évek szaladnak, és benne is megfogalmazódott, hogy kicsit lassítani kellene, kevesebbet dolgozni mert már nem a mindennapi betevőért dolgozik. Persze szereti, amit csinál, jólesik neki, hogy megismerik és rajongói vannak. Mióta betöltötte 38. életévét, többször is elgondolkodott, hogy ideje lenne tartósabb kapcsolatot építeni - bár nem volt sok jó tapasztalata a mai lányokkal, akiket elsősorban a külső és a pénz motivál. Ölni tudna egy intelligens nőért - hangoztatja néha -, de ezekből nem sok szaladgál körülötte. Ezért is nem erőlteti a "feleségvadászatot".

Ritáékat nagyon kedvesen és szívélyesen fogadta, és az est folyamán többször kezdett beszélgetést a lánnyal, aki örömmel fedezi fel, hogy Arnoldot nemcsak a szakmája érdekli, nyitott a beszélgetőpartnerére, figyelmesen meghallgatja, nem akar folytonosan a középpontban lenni, mint a legtöbb férfi... Érdekli a sport - sokfélét kipróbált már -, hiszen utazásai során volt lehetősége szörfözni, vitorlázni, raftingolni is. Ez utóbbit főleg Ausztriában szokta űzni, mert ott évente több alkalommal felléptek, és a fellépések között általában ilyesmivel töltötte az idejét...

A fiú örömmel állapította meg Ritáról, hogy jó a humora. Annak is örült, hogy imád sütni, főzni - mert Arnold nagy ínyenc, és szeret a konyhában „kotyvasztani”. Már ekkor érzi, hogy ezt nőt akár hosszabb kapcsolatra is el tudná képzelni. Most úgy érzi, ő is szimpatikus a lánynak. De vajon ő is tartós kapcsolatra vágyik?

Rita jól érezte magát a fiú társaságában, és ő is érezte, hogy a szimpátia kölcsönös, így meg sem lepődött az este végén, hogy Arnold randevúra hívta. Hála a sok munkájának - amibe alaposan beletemetkezett az utolsó szakítása után -, nem tudott azonnal választ adni a meghívásra. Telefonszámot cseréltek, hogy a későbbiekben megbeszéljenek egy időpontot, így volt ideje végiggondolni, mi tévő legyen, hogyan tovább.

Arnoldot kissé meglepte az első visszautasítás - mert ő ezt a halogatást annak érezte -, hiszen azért a lányok általában szívesen randevúztak ezzel a magas, kisportolt, jóképű, fekete hajú és szemű zenésszel. De elhatározta, nem adja fel, pár nap múlva újra próbálkozik, telefonon.

Arnold nem tudhatta, hogy a háritásnak az a valódi oka, hogy ezzel a szép lánnyal az élet igen keményen bánt eddig. Ő ugyanis hüvely és méh nélkül született. Már kamasz korában több műtétje volt, hogy a szexuális életét élhető szintre hozzák. Neki a félresikerült házassága után mindössze csak két hosszabb kapcsolata volt eddig, és mindkét szakítás nagyon megviselte. Az egyik barátja mikor megtudta, hogy nem valószínű, hogy valaha is gyereket fog szülni, abban a pillanatban elhagyta. A másik, mikor szintén a tudomására hozta ezt, elfogadta és megértőnek látszott. Eljegyezte, és készültek az esküvőre. Aztán mégis, az esküvő előtt egy hónappal a fiú az eljegyzést felbontotta, és az esküvőt lemondta: megismerkedett egy kisleányt egyedül nevelő fiatal lánnyal, akitől hamarosan meg is született a közös kislányuk. Rita szörnyen csalódott volt. Elhatározta, hogy ezek után ő is csak egyéjszakás kalandokat akar. Fél év is eltelt, mire feldolgozta a szakítást, és ez idő alatt nem volt semmilyen kapcsolata - ezért félt belekezdni egy újabbba, félt az ismételt visszautasítástól. Óvatosan azért érdeklődött az ismerősöktől Arnoldról, mert hallott ezt-azt, amiket nem akart elhinni, hiszen a bulvár sajtó a művészekről mindenfélét ír, sokszor alaptalanul, de ez egy kicsit mégis a leendő kapcsolat ellen szólt. Szerencsére a közös ismerősük, Ágoston megnyugtatta: ő alapján jó ember, családcentrikus, hiszen az árván maradt unokahúgával is rengeteg időt tölt, ha csak teheti, viszi állatkertbe, játszóházba a kicsit, és szeretne saját családot is, de ez az ő esetében nem egyszerű - hiszen szinte folyton úton van - mint ahogy ezt már úgys tudja.

Rita tépelődik, mit tegyen. Persze, örült annak, hogy Ágoston szerint a barátja komoly kapcsolatra vágyik, de ez el is bizonytalanítja. Hogyan mondja el, hogy számára fontos a gyerekszülés, hiszen a szíve már akkor is összeszorul, ha egy festményen lát kisgyerekeket - mint múltkor azt a síró kisleányt a Munkácsy-festményen -, de egyáltalán nem biztos, hogy tud majd szülni egészséges kisbabát.

Hosszas vívódás után végül eldöntötte: ha a fiú felhívja, igent mond a randira, ad egy esélyt maguknak - és a sokadik találkozás után úgy gondolta, jól tette. Minden nagyon jól alakult, és három hónap után össze-

költöztek. Újabb hónapok, talán egy év is elmúlt, és a lány kezdett feszült lenni. Azt vette észre, hogy barátja, ha gyerekeket látott a baráti körükben vagy csak az utcán, szeretetteljesen, vágyakozva nézte őket. Nagyon szerette a kicsiket, jól értett a nyelvükön. Rita várta, hogy mikor kerül elő náluk a családalapítás, gyerekvállalás témája, és tudta, erről előbb-utóbb beszélniük kell, de nagyon félt, hogy Arnold hogyan fogadja az ő kétségeit.

Egy szép májusi nap a fiú meghívta vacsorára őt. Egy nagyon hangulatos kis étterembe mentek, ahol a pincér rögtön egy üdvözlőitallal köszöntötte őket. Helyet foglalva hamarosan megkapták az étlapot. A lány mielőtt kinyitotta volna az eléje tett mappát, még megitta a maradék italát és a fiúra nézett, aki nagyon furcsán, boldogan mosolygott. Ekkor még nem fogott gyanút, nem gondolt többre, csak hogy megvacsoráznak. Kinyitva az étlapot szemei elkerekedtek, mert a mappában annak az „Első könnyek” című Munkácsy festménynek a fotóját látta meg, mely előtt először találkoztak, és alatta a menüsört, melyet a fiú biztatására hangosan felolvasott:

Előétel: a mai napon megkérem a kezed

Főétel: egy éven belül összeházasodunk

Desszert: jöhetnek a gyerekek

Ritát egyszerre öntötte el a boldogság és az aggodás. Elérkezett élete eddigi legnehezebb pillanatához. Hiába volt már ilyenben része, ezt nem tudta jól kezelni.

Ekkor a fiú - aki félreértette a lány tétovázást - letérdelt mellé, zsebéből egy csodaszép gyémántgyűrűt vett elő, és megkérdezte, hogy hozzámegy-e feleségül. A lány tudta, hogy a férfiak is félnek a lánykérésnél, ezért nem igazán tudta, hogyan válaszoljon: nem akarta elutasítani, de hogyan mondja el a gyerekvállalási problémáját? A szíve adta meg a választ: igent mondott. Nem akarta a pillanatot elrontani, jelene-tet rendezni - mert tudta, hogy nem bírná kis sírás nélkül, ha a fiú rosszul reagálná le a hallottakat. De tudta, otthon mindenképp beszélnie kell a nehézségekről.

Másnap - szombat lévén - nem keltek korán, boldogan összebújtak, és akkor előhozakodott a témával: hogy ő egy ritka fejlődési rendellenességben szenved, mert méh nélkül született, és bár külföldön már létezik ún. méhátültetési beavatkozás, amelyen ő átesett, megvan a veszélye, hogy nem tudja a babát kihordani. Vagy ami még borzasztóbb: nem tudhatja előre, hogy egészségesen tud-e fejlődni a magzat ebben a „kölsönkapott” méhben.

Ez után a beszélgetés után felkerestek egy klinikát, ahol az orvos megállapította: Rita új méhe megnyugtatóan beépült, elkezdheti szedni a szükséges vitaminokat, amiktől még inkább megerősödik, és lehet benne bízni, hogy várandós lesz. A várva várt esemény azonban nem következett be rögtön, így kezdtek elkeseredni. Ekkor Rita húga felajánlotta, hogy ha gondolják, ő vállalja, hogy egy mesterségesen beültetett petesejtet kihord a testvére helyett, ha ezzel tud nekik segíteni. A fiatal párt nagyon meghatotta a testvér önzetlensége, de abban maradtak, még nem fogadják el: Rita ennyi év szenvedés után igazi anya akart lenni, érezni akarta, hogy a baba ott fejlődik az ő pocakjában. Erre végül is már nem kellett sokáig várniuk: fél évvel a kezelések megkezdése után a kontrollon az orvos sejtelmes mosollyal közölte a jó hírt: ő bizony pozitívnak látja a terhességi tesztet, és megerősítő vizsgálatokat rendelt el a meglepett és nagyon-nagyon boldog kismamának.

A terhesség további részében több volt az aggodalom, mint a nyugalom, hiszen a neheze még hátra volt: Ritának sok-sok injekciót kellett felvenni, és folyamatosan feküdni, pihennie kellett. Arnold lemondta a turnéit - megkockáztatva, hogy az együttes esetleg olyan dobost talál helyette, akit megszeretnek, és őt nem fogják visszavárni. De aztán megnyugodott: mert arra gondolt, ha ezután csak tanítani fog, és iskola után rohanhat haza a családjához, ő boldog ember lesz. Féltő szeretettel óvta a feleségét, a kislányához - mert akkor már lehetett tudni, hogy az lesz - az apuka sokat beszélt, énekelt neki, puszilgatta a mama pocakján keresztül. És a baba végre megszületett, egészségesen.

Rita nem sokkal a szülés után egy blogot kezdett írni „Nem adom fel” címmel, nyitó oldalán a Munkácsy-kép fotójával, amelynek eredetije ekkor már a nappalijuk falán lógott, mert Arnold megvásárolta Ritának, mire a felesége a kislányukkal a szülőotthonból hazatért.

Kutasi Horváth Katalin: Testvérvigasz

Ne sírj, édes húgom,
Piros lesz a szemed,
Könnyed elsimítom,
Együtt érzek veled!
Amúgy nincs igazad,
Oly nagyon sajnálom,
Rosszat tettél, tudod,
Magad is belátod...
A büntetés jogos,
Mást én sem mondhatok,
De hajadba gyorsan
Koszorút fonhatok.
Igaz, ami igaz,
Engedetlen voltál,
Háromszor intettek,
Mégis visszaszóltál.
Kerüld el atyánkat,
Elpárolog mérge,
Nem oly vastag, hidd el
A szívének kérge.
Itt vagyok én neked,
Lelkedet ismerem,
Bánatod félretedd,
Mosolyod szeretem.
Nézz csak körül szépen,
Milyen csodás a kert,
Minden mily' egyszerű,
És nem nyakatekert.
Gyere, nézd a rózsát,
Vagy préselj virágot,
Lepd meg szüleinket,
S váltsd meg a világot!

Dobó Georgina: Kérlek, ne sírj!

Megbántottál?

Van ez így.

Én is Téged!

Fáj?

Könnyezel?

Ne sírj, hisz most még itt vagyok Melletted!

Magyar Eszter: Ne sírj!

A hegy lábához simuló, csodaszép völgybe rejtett kis faluban, az ezer-nyolcszázas évek vége felé, talán kétszáz lelket számláltak. Az itt élők állatokat tartottak a ház udvarára épített ólakban, ketrecekben, istállókban, s növényt is ültettek a konyhakertbe, néhány fajtából, melyeknek kedvezett az éghajlat és a talaj. Az emberek jó szívvel viseltettek egymás iránt, alkalomadtán együtt ünnepeltek, s mindenki beleérezett, ha valamelyik földijének gondja, baja támadt. Az ember azt hihetné, hogy az ilyen szépséges helyhez érve még a tragédia is elkanyarodik, másfelé veszi útját, de sajnos nem így történt.

Lakott a faluban két jó barátnő, már gyerekkorukban is sokat játszottak együtt, a körjátékokban mindig egymást választották párnak, a többiektől félrehúzódva titkokról sugdostak, valami láthatatlan kötelék fűzte őket össze. Mikor eladósorba kerültek, egyik a kovács felesége lett, a másik pedig egy gazdának mondott igent, Isten és ember előtt. A lagzi után néhány hónappal, szinte egy időben derült ki, hogy anyai örömök elé néznek. Ettől kezdve még szorosabb, meghittebb lett barátságuk, ha csak tehették, meglátogatták egymást, hogy kifecseghessék várandósságuk minden örömét, nehézségét.

Elérkezvén az idő, a kovács inasát szalajtottta a bábáért, siessen, rohanjon, ahogy a lábai bírják. Aggódott apró, madárcsontú asszonykájáért, akit gyengéden, tiszta szívéből szeretett. A férfi félelme nem volt alaptalan, felesége több napon át vajúdott, míg világra hozta gyermekét, de ő maga nem hallhatta, amint az újszülött kislány végre felsírt. Az édesapa összetörve roskadt az ágyon fekvő halottja mellé, szólongatta, csókolgatta, de választ nem kapott, a meggyötört testből az ártatlan lélek eltávozott.

Következő éjjelen megszületett a kis Sarolta is, a gazda házában. A boldog szülőknek a bába mesélte el a tragikus történetet. Kérte, engedjék meg, hogy áthozza a kislányt, akinek még a Karolin nevet is ő adta, mert apja szinte eszét vesztette a fájdalomtól. Megbeszélték, hogy időt hagynak a megtört embernek a gyászra, éppen elég nehéz nap vár még rá, hiszen férfi létére egyedül kell gondoskodnia majd gyermekéről. Így történt, hogy az erős, egészséges asszony táplálta Karolint is, tejtől duzzadó emlőiből bőven csorgott az éltető nedű, a picik szépen cseperedtek.

Nagyobbacsán, ahogy a két édesanya annak idején, ők is barátnők lettek, félszavakból megértették egymást, megérezték, ha valamelyiküket bánat lepte meg, vagy a másiknak éppen jókedve kerekedett. Karolin gyakran elkeseredett, maga sem tudta megmagyarázni, hogy miért. Hogyan is értette volna gyermekfejjel, hogy édesanyja biztonságot nyújtó ölének, ráfonódó karjai ölelésének hiánya olyan mély sebet mart szívébe, ami sohasem gyógyul be.

Minden évben félt születésnapjától, amit édesanyja halála árnyékkolt be. Ilyenkor már korán kiment a rétre, hogy kedvére búslakodjon, édesapjánál hiába keresett vigaszt. Az emberek sajnálkozva súgtak össze a háta mögött: „ott megy a kis árva”, mintha neki nem is járna, hogy nevéen nevezzék, s eleredtek a könnyei. Kevés fájdalom fér egy apró gyermeki könnycseppbe, sok-sok legördül az arcán, míg elapadhat a forrása. Sarolta, amint elvégezte otthon a rábízott feladatokat, rohant egyenesen a mezőre, ahol barátnője várt rá.

- Gyere, elmegyünk édesanyádhoz! - karolta át tejtestvérét vigasztalóan, amint odaért.

- Oda fel? - nézett kérlelő pillantással az ég felé a kislány.
 - Tudod, hogy azt nem lehet. Csak a temetőbe. - Karolin erre megint pityeregni kezdett, pedig máskor megvigasztalta, ha a mezőn virágot szedtek és elvitték a sírhoz.
 - Ne sírj! Nézd, milyen szépen süt a Nap! - fogta meg a kezét Sarolta, s indultak együtt a réten át.
- Ahogy lépkedtek, egy ezüstös szárnyú, csillogó pillangó szállt Karolin vállára. Mire észrevette, el is repült, hogy virágról virágra repkedve kövesse a kislányok útját. Karolin egy idős nénitől tanult népdalt énekelgetett:
- "...árvácskát ültettem kertemben, vigasza magányos lelkemnek..."

Dobó Georgina: Testvérek

Szoknyában játszik két parasztlány a homályos ködben.
Szemükben könnyek.

Miért sírnak, ha Testvérek?

Varga Katalin: Gyere, átölellek

Kishúgom kedvenc babája a mély kútba esett.
Nagyon sajnáltam, nem bírtam látni a könnyeket.
Vigasztaltam szépen, azt is megígértem neki,
Kitalálunk valamit, kár ezen pityeregni.
Lehoztam a padlásról a régi babámat.
Megmosdattam, fésültem, varrtam neki ruhákat.
Persze, titokban, ő erről semmit sem tudott.
„Gyere, átölellek” - hívtam, szeme már csillogott.
Új babáját átöelve az ölembe beült.
Úgy örültem, hiszen a meglepetés sikerült.
Ő azt mondta, hogy neki van a legjobb nővére.
Ez az ajándék lesz örökre a szeme fénye.

Mukli Ágnes: Látlak

/testvéremhez/

Ajtó mögött is látlak.
Dörömböl hiányod,
ha messzire mész,
visszanézel rám
az utcafordulóból,
ha lámpát olt a sötétedés.
Osztoztunk apánkon,
anyánk áradó meséjén,
erdőknek csivitelő dalán,
őseink megváltó ígéletében,
számvetéseikben fogant igazán.
Keserű könnyeid letörölgettem,
ingedre vasaltam holnapod,
játszottunk, nevettünk együtt
faluvégi réten, észrevétlen
múltak nyarak, tavaszok.
Jöttem, ha hívtál,
meghallgattalak, néztük,
hogyan yargal a patak,
falunkból hogy tér meg,
csillapulva, fák lomja alatt.
Jöttél, ha hívtalak, sírva
vagy öelve keserű gonddal,
hallgattál, s én mondtam, mondtam,
válladra tettem titkomat.

Győri Nagy Attila: Vigasz

- Tudod, Marci, te most nagyon jót cselekedtél azzal a katicabogárral.
Ő korábban egy kisfiú volt, aki nagyon rendesen viselkedett, de sajnos,

baleset miatt korán meghalt. Az Isten azzal jutalmazta jóságáért, hogy katicaként felrepülhet a mennyországba. Ehhez te segítetted most hozzá, hogy eltapostad. Most már az angyalok zenélnek neki, és finomabbnál finomabb ételeket eszik. Állandóan süt körülötte a nap, és minden kívánsága teljesül. Nagyon hálás neked. Abbahagynád már végre a bőgést? Különben elmondom mindenkinek az oviban, hogy milyen anyámasszony katonája vagy, és a ruháimat hordod! Na, akkor mindenki rajtad fog röhögni. Szóval inkább hidd el a mennyországos dolgot, és örülj!

Czégény Nagy Erzsébet: Nővéremnek

/Munkácsy Mihály: Testvérek című festményére /

Jaj, megszúrt! - zokogtam,
s te jöttél fájdalmam csitítani,
ottan, hol vadvirágok
hunytak szemet, mikor
csenni akartam pár szálát
neked, hogy koszorúként
szép hajadba tűzzed.
Már csak a sírodra vihetek.
Mondd, ha újra megsebzem
magam, nélküled hogy élhetek?

Mukli Ágnes: Mint két testvér...

Sírtál-e valaha értem,
vagy miattam,
jöttél-e hozzám, ha valami fáj?
Árvaságunk kacagtuk együtt,
harsogva játszottunk hintát
viruló kertünk kis kapuján.

Nyikorgott, csikordult előre-hátra,
hajunkkal lebbent a kerge szél,
fűzős cipődben nyarat álmodtál
fájdalmasan sértő bánatért.
Velünk nevetett minden virágunk,
"Anna tele van a kanna," csúfoltalak,
"Böske, szöcske," visszagúnyoltál,
s közelre értek a meszelt falak.
"Anna, megcsípett a hangya...
Anna, csípjen meg a hangya..."
- kiabáltam, lármánktól hangzott a kert,
harsány hangunk rigót,
szöcskét, madarat felvert.
Csípős szavamtól könnyezve sírtál,
bokor alá bújtál, hogy keresselek,
rezgő ágak elárulták, hol vagy,
s én örömmel, sikongva öleltelek.
Ne sírj miattam, édes kicsi Anna,
kiabálj, csúfolj inkább vissza,
"Böske, háromlábú szöcske...
fogj meg, ha tudsz, Börzse, Örzse!"
- így szaladtunk vadul körbe-körbe,
kopott ruhánkban nagyokat neveltünk,
vagy foltokat takartunk, ölelkezve.

Lektorálta: Kutasi Horváth Katalin

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
